

BABITS FIRKÁK

A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja
XXV.évfolyam 1.szám. -
2017. október

XXV.

ANGEL SANZ BRIZ KIÁLLÍTÁS

2017. szeptember 25-én délután 15-kor fontos vendéget fogadtunk a gimnázium könyvtárában: a spanyol nagykövet érkezett hozzánk azzal a céllal, hogy megnyissa Ángel Sanz Briz kiállítását. Ángel Sanz Briz egy spanyol diplomata volt, aki 1944-ben sok magyar zsidót mentett meg a holokausztól.

A megnyitó ünnepség szerintem nagyon jó lett. Minden elhangzott magyarul és spanyolul is. Beszédet mondott az igazgató úr, valamint a nagykövet úr is. José Ángel López Jorrín úr beszédében elmondta, hogy nagyon örült a meghívásnak, valamint elmondta, hogy fontosnak tartja, hogy a fiatalok megismerjék a múltat, megértsék azt, és tanuljanak a hibákból, hogy ne kövessük el őket, és jobb jövőt teremtsünk. Itt meg kell említsem, hogy nekem nagyon tetszett, hogy (mivel a nagykövet úr nem tudta leadni előre a beszédét, hogy lefordítsuk, így) mindent élő szóban Berke Péter (12.a) fordított, és nagyon jól ment neki. A megnyitó után a tanárihoz felvezető lépcső mellett elhelyezett kiállításhoz mentünk, és megnéztük. Nem volt túl nagy, de annál érdekesebb volt. Összességében szerintem igen megtisztelő volt az, hogy az iskolának engedélyezték, hogy itt lehessen a kiállítás valamint, hogy a nagykövet úr személyesen jött megnyitni a kiállítást.

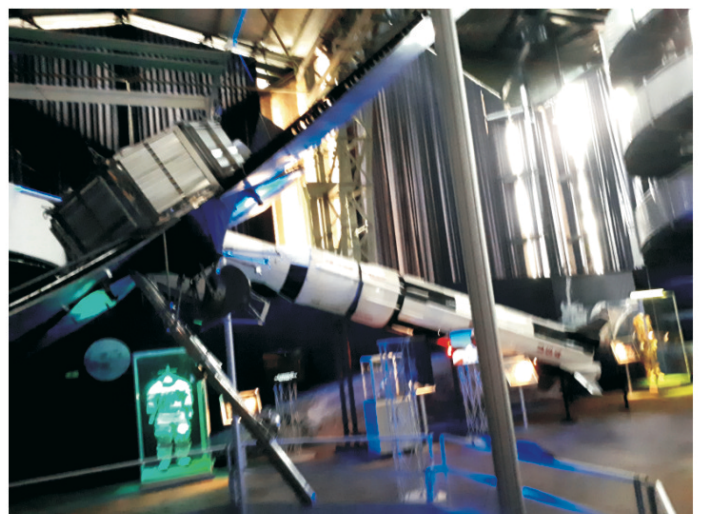
Nézzétek meg Ti is! **Rátkai Péter 12.d**

ŰRKIÁLLÍTÁSON JÁRTUNK

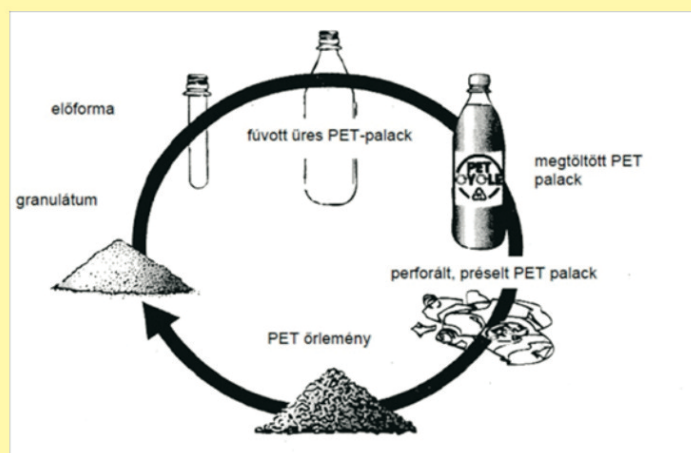
A 7.a diákjainak egy részével és néhány nagyobb tanulóval Marton Sándor tanár úr és Martonné Czettel Katalin tanárnő felügyeletével mentünk el a Millenárisra megnyílt Gateway to Space nevezetű űrkiállításra. A kiállításon többek közt láthattuk a holdjáró élethű mását, a NASA különleges küldetése során használt szkaferandereket, illetve rakéták és űrkapszulák kicsinyített mását. Ezen kívül megismerhettük az űrhajózás történetét és a legnevezetesebb személyeket, akik űrhajótervezéssel foglalkoztak. Bemehettünk a MIR űrállomásra, láthattuk az űrhajósok személyes tárgyait. Több helyen filmekben magyaráztak el az egyes eszközök működését. Népszerűek voltak a szimulátorok is, ahol például az űrrepülőgépek landolásáról bizonyosodott be, hogy nem is olyan egyszerű... A kiállításon töltött élvezetes órák után sok élménnyel gazdagodtunk. **MM 7.a**

Az őszi papírgyűjtés után (amit szeretnénk megköszönni a 9.a és 9.b segítőinek) újra kikerültek a suliba a **pet palack gyűjtők**. **Sajnálatos**, hogy többen a vegyes hulladékokat is a zöld, feliratokkal ellátott kukákba dobják. A 8. és 9. évfolyamoknak köszönjük, hogy naponta elhordják, de kérjük, hogy segítsenek:

**CSAK TISZTA, ÖSSZENYOMOTT
PET PALACKOKAT DOBJATOK
A ZÖLD GYŰJTŐKBE!**

A Diákbizottság ügyvivői kitétek egy ötletládát a portára. Ha valakinek problémája, ötlete van, fogalmazza meg és írja le, dobja be. Nem mindenki meri az osztályában felvállalni ezeket, nekik akarunk segíteni.

Megérkeztek a padok a suliba. **Sok munkánk van benne, reméljük vigyáznak rá a diákok.** Ezzel lehetővé vált, hogy a zsibongókban a régi kék ülések kerüljenek. **Nagyon köszönjük a szponzorálást a Diagnostycum Zrtt.-nek és Gálóczi Imre úrnak, a fémmunkákat Czemel Józsefnek, a famunkákat Berke Péternek, Bácskai Barnabásnak, Marton Balázsnak, a festést Lilla Nosza-nak és Ákos Gerner-nak és sok mindent Marton Sándor tanár úrnak.**

– Mondd csak Pistike, ebben a mondatban: “A pásztor a mezőn legelteti a nyáját” melyik a helyhatározó?

– A pásztor. – Nono! Már hogy lenne a pásztor a helyhatározó?

– Azért, mert a pásztor határozza meg a helyet, hogy hol legeljen a nyáj!

Nyelvtanórán:

– Pistike, mondj egy ige-kötőt és egy névmást!
– Ki? Én?

INTERJÚZÓ BUJDOSNÉ HRICISÁK VIKTÓRIA TANÁRNŐVEL

Kedves tanárnő, hogyan töltötte a nyár végét, s miként készült a tanításra?

Főleg a nyár vége felé egyre jobban próbáltam a kislányomra koncentrálni, hiszen az által, hogy én visszajöttem az Ő életében is nagy változás történt. Bölcsődés lett ezáltal megpróbáltunk minél több időt együtt tölteni, illetve felkészíteni a változásra, ami bekövetkezett az életében. Emellett pedig olvastam a kötelező olvasmányokat és készítettem a jegyzeteimet, hogy ha haza érek munkából, minél több időt tölthessek a családommal.

Most, hogy már itt tetszik lenni, milyen érzés újra tanítani?

Nagyon-nagyon jó érzés, örülök, hogy így alakult az élet, hogy visszatérhettem. Sokban feltöltődöm, hogy nem egész nap egy bizonyos dologgal foglalkozom, úgyhogy most perpillanat köszönöm, nagyon jól érzem magamat!

Lát-e különbséget a 2 évvel ezelőtti és a mostani diákokon?

Akkora különbséget nem. Talán az - és ez több osztály esetében is meglepett-, hogy még nagyobb jelentőséget kaptak a modern technikai eszközök, mint például az okostelefon. Többször is kérdeztek ehhez kapcsolódó kérdéseket. Engem ez meglepett, de különösebb változást nem látok.

Ha jól tudjuk, akkor Önnel már készítették a Babits Firkákban interjút, meglepődött-e amikor mi is megkérdeztük önt e felől?

Abszolút meglepődtem, de egyfelől egy pozitív visszajelzés is volt számomra, hogy érdekli az embereket a létem és, hogy mi történt velem az elmúlt időszakban.

A tanárnő mivel szokott kikapcsolódni, hogy ha nem éppen az iskolával foglalkozik?

Most igazából a kikapcsolódás az egy picit kimarad az életemből, de azt gondolom, hogy minden kisgyermekes anyukánál így van, szóval nem is igazán beszélhetek kikapcsolódásról, inkább az iskola utáni kikapcsolódásomat gyerekprogram formájában lehet értelmezni. Nem egy igazi feltöltődésre kell gondolnunk.

Az irodalmat vagy a nyelvtant szereti jobban tanítani?

Azt gondolom, hogy az irodalom közelebb áll hozzám, bár a nyelvtanból a leíró nyelvtani részt kimondottan szeretem. De az irodalom inkább azért, mert ott olyan gondolatok jelenhetnek meg az órán, amelyek fontosak lehetnek nekem is és a diákoknak is. Olyan kérdésekről tudunk beszélgetni, amelyek fontosak és hozzátartoznak ahhoz, hogy értékes emberek legyünk.

Az interjú lezárása képpen három villámkérdést szeretnénk feltenni önnek.

Mi a kedvenc könyve?

Dosztojevszkijtől a Bűn és bűnhődés.

Melyik a kedvenc városa?

Tokió.

Történelem vagy matek?

Matek.

Nagyon szépen köszönjük az interjút!

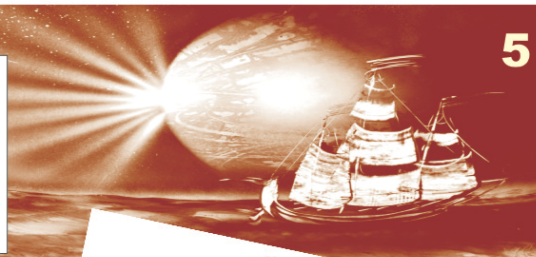
Én is köszönöm!

Papp Dorottya, Tamaska Noémi és Horváth Dóra 6/b

Ha régebbi számainkat olvasnád:
www.babitsfirkak.hu
Színesben is!

INTERNYÚZÓ SZAKSZONKATALIN TANÁRNŐVEL

Riporter: Mivolt az első hangszer amin játszott?

Tanárnő: Zongoráztam.

R: És ezt ön döntötte el, vagy beírátták?

T: A bátyám zongorázni tanult, amikor én először szembesültem a hangszerrel. Csak annyit láttam, hogy kirakta maga elé a kottát és játszott - ekkor úgy gondoltam, hogy ez biztos nagyon egyszerű. Ha a bátyám erre képes, akkor én is zongorázni akartam tanulni. Ki is mentem a konyhába anyukámhoz, aki - emlékszem - épp mosogatott, és közöltem vele, hogy írasson be zongora órára! Pechemre be is íratott, hisz azért volt, hogy nem szerettem.

R: Mióta foglalkozik zenével?

T: Négy éves korom óta, hisz akkor kezdtem el zongorázni.

R: Volt-e kórustag az általános iskolában?

T: Igen jártam, és még a gimnáziumban is!

R: Mi volt életében az a pont, amikor úgy döntött, hogy pedagógus szeretne lenni?

T: Hát, nagyon nem terveztem, hogy én pedagógus leszek. Nem zárkóztam el a szakmától, de még én is azért keresem az utam. Ez is egy szép szakma, tetszik is, de még szívesen kipróbálnék mellette mást. Épp ezért nagyon határozottan nem tettem le a pedagógusi pálya mellett a voksomat, de úgy néz ki, az leszek.

R: Miért a Babitsot választotta? Mit hallott rólunk?

T: Ez egy nagyon jó kérdés. Nem tudnék rá semmit mondani, hogy miért, de olvastam különböző fórumokat, és mindegyik azt írta, hogy nagyon jó ez az iskola, és hogy jók és kedvesek a gyerekek. Így hát azt mondtam magamnak, hogy akkor jó, legyen a Babits... nyugtával dicsérd a napot, majd megnézem én, hogy mennyire jók ezek a gyerekek.

R: Ha jól tudjuk ön, az ELTE-n végzett. Jó emlékként tekint rá vissza?

T: A zene szakon nagyon jól éreztem magam, azt nagyon szerettem, nagyon sokat kellett tanulnom, és még többet gyakorolnunk. Ez egy 0-24 órás műszak volt fizikálisan, nagyon fárasztó volt, de emellett nagyon jó volt a társaság, családias volt a hangulat. Az öt évfolyamban voltunk összesen harmincan, talán,

tehát nagyon kevés ember jutott be, és így mindenki mindenkivel jóban volt, a tanárokkal is. Leginkább magánóráink voltak, nagyon közeli viszonyok alakultak ki. Ami inkább rontotta az ELTE helyzetét, hogy én közben párhuzamosan elkezdtem a történelem szakot is - az viszont borzalmas volt, na, azt nagyon nem szerettem, az kínlódás volt.

R: Játszott-e valaha zenekarban?

T: Nem játszottam. Vezettem és karmesterként voltam jelen egy zenekarban.

R: Esetleg van-e valamilyen hobbija, vagy amit a szabadidejében szeret csinálni?

T: Nincs sajnos, mert nincs sok szabadidőm. De egyébként a szakmám a hobbi, tehát hogyha van is egy kis szabadidőm, akkor is ezzel foglalkozom.

R: Milyen ön szerint az ideális diák?

T: Legyen tiszteletteljes, fegyelmezett. Most az, hogy valaki az én tárgyamból szorgalmas vagy nem, az már az ő egyéni problémája. Legyen egy célja, amiért küzdjön!

R: Mire számíthatunk a karácsonyi koncerten? Megvan-e a koncepciója? Esetleg elárulna nekünk valami kulisszatitkot?

T: Kulisszatitoknak annyit, hogy a végén a két kórust szeretném egybegyűjteni, és így búcsút inteni a közönségnek. A koncertről annyit lehet tudni, hogy mind a két kórus ki fog állni és mind a kettőnek megvan a repertoárja, és a felkészülést már el is kezdődött.

Folytatás a 6. oldalon.

RÖVIDEN

+2 BÓNUSZ KÉRDÉS

R: *Ha egy mesehős bőrét bújhatna, ki lenne?*

T: Amit én gyerekkoromban nagyon szerettem, az a Gumimacik volt. Még akkor ment, nem tudom, hogy most még megy-e. Én ott Grammy-nek a bőrét bújnék - ő volt a tyúkanyó a csapatban, ő főzött, mosott, takarított.

R: *Végül, mit szól ön, mint szakmabeli a Despacito örülethez?*

T: Nagyon sokáig dacból nem halgattam meg. De aztán hozzám is eljutott, és egész kis ritmusos dallamosnak találtam. Megértem, hogy a fiatalok a könnyű zenén belül nagyon szeretik - azt már nem, hogy ennyire. Azért ennyire jónak nem ítélném meg - mondjuk tőlem a könnyűzene az távol áll.

Köszönjük az interjút.

ME.

ÚJPESTI FUTÓFESZTIVÁL

Mikor megérkeztünk a sulihoz a nap még (MÉG!) ragyogóan sütött. Kisebb nehézségek után megtaláltam az osztályt, és ekkor derült ki, hogy a biciklizés sajnos csak két óra múlva fog kezdődni. Időnk és biciklink mint a tenger... Csak lakatunk nem volt. Tehát ahelyett, hogy valahova leraktuk volna a a bicikliket, inkább vittük őket magunkkal mindenhová (a végére pl. kimondottan nehezen fértek be...). Eljött az idő, hogy megnézzük a futófesztivál színhelyét. Több kisebb sátor is fel volt állítva az iskola mellett, ahol érdekesebbnél érdekesebb dolgokat lehetett csinálni azonban legnagyobb sajnálatomra - ingyen kaja nem volt.

Elkezdődött a fesztivál. A hangos bemondó rajtot kiáltott, és a futók elindultak. Ki-ki a maga tempójában, de mindenki céltudatosan futott, és a legjobbak hamarosan el is érték a célszalagot, ahol a tomboló tömeg már várt rájuk.

Amíg a futók futottak, addig több biciklivel rendelkező is úgy döntött, hogy meglátogatja a Szilas Parkot, így addig is biciklizhettek egy kicsit, amíg versenyszámuk el nem kezdődött.

A biciklizés - mindenkit biztosíthatok - fantasztikus volt. Az utak jól el voltak kerítve az autósoktól, a hangulat fantasztikus volt, és azon kívül, hogy néhányaknak bajt okoztak az útpadkák, semmi borzalmas nem történt.

Amikor visszaértünk az eső már cseperegett, és egyre nagyobb cseppekben kezdett esni, de még ez sem gátolhatott meg minket abban, hogy megtudjuk, nyertünk-e valamit tombolán. Én személy szerint - szerencsémhez híven - nem nyertem semmit, de biztos vagyok benne, hogy sokan értékes nyereményekkel gazdagodhattak. Annyi biztos: ez egy fáradalmas, ám de rendkívül eseménydús nap volt, szerintem érdemes volt eljönni, és az eső ellenére is örülök, hogy részt vehettem rajta

KOVÁCS LUCA 8.A

XXV.

LOVAGI TÁBOR BALATONCSICSÓN

A Babits Gimi messze földön híres jó programjairól és táborairól. (Én is ezért jöttem ide.) +-Erre az idén nyári lovagi stílusú osztálytáborunk sem cáfolt rá. A lovagoknak minden területen helyt kell állniuk, testileg, lelkileg és szellemileg is, így hát mi is erre törekedtünk. A különböző feladatok közt mindenki megtalálhatta azt, ami neki tetszik. Ha jól teljesítettünk, csapatokban, illetve lovagrendekben réz, ezüst vagy arany tallért kaphattunk. A legizgalmasabb és személyes kedvencem a bátorságpróba volt. A tábortűz után csoportonként haladtunk végig a kijelölt pályán, ahol párszor előugrottak megijeszteni minket. Az előző évek bátorságpróbáihoz képest ez elég rövidre és unalmasra sikerült, bár amikor megkérdeztek, azt mondtuk, hogy jó volt és tetszett.... Mint utólag kiderült, a rendezők magukban nevettek azon, hogy mi műmosollyal az arcunkon kényszeredetten dicsérjük őket. Még aznap az éjszaka közepén, épp az igazak álmát aludtuk, amikor a csoportvezetők felébresztettek minket, és egyenesen egy heves vita közepébe cseppentünk. Azért zárójelben megjegyezném, elég ijesztő volt félkómásan végighallgatni, ahogy kidagadó erekekkel üvöltöznek egymással, hogy mit tegyenek, mert az osztályfőnökünk elveszett. Pulcsi, kabát, meleg ruha fel. Indultunk megkeresni őt és a másik tanárt, aki utána ment. Na, ez volt az igazi bátorságpróba, tele mosléktésztával, fura hangokkal és ijesztgetésekkel. Ez volt a legbulibb része az egész hétnek! A tábor többi része is ilyen izgalomokkal telt el: további feladatok összekötve strandolással és túrázással. A hazautazás napján kihirdették a győztes csapatot, valamint mindenkit lovaggá ütöttek. (Azóta is fáj a vállam...) Köszönjük a 11.b-seknek és a tanároknak, hogy megszervezték és megvalósították nekünk ezt a remek pár napot!

Írta: Daoda Szonja 7.B

Rajzolta: Waltz Rebeka 7.B

A PÁL UTCAI TÁBOR ÚJ SZÍNDARAB - KÉSZÜLŐBEN

XXV.

A Pál utcai fiúk, színjátszó csoportunk Balázs-Szakmári Csilla tanárnő, Balázs Gábor és Németh Máté tanár úr vezetésével illetve Hahn Gergő (volt babitsos, öregdiák) közreműködésével, valamint a lelkes, szerepelni vágyó diákok által működik március óta. Az együtt töltött pénteki próbák, alkalmak mellett nyáron sorra került a nagybörzsönyi Pál utcai tábor megrendezése, amely során a Nagybörzsönyi Ifjúsági Táborban töltöttünk el 4 fantasztikus napot, Nagybörzsöny csodás környezetében. A tartalmas próbák és a kemény munka mellett, a tábor szervezői és egyben a darab rendezői ügyeltek arra, hogy meglátogassuk pl. a nagybörzsönyi Lekvár-lakot, ahol összemérhettük lekvár felismerő képességeinket és ajándék lekvárkülönlegességekkel távozhattunk (amelyek nagyon jól jönnek a pénteki hosszú próbák után). Megcsodáltuk a falu templomait (amelyek igazi történelmi kincsek), de emellett rengeteget játszottunk, izgalmas számháborút vívtunk, kisvonatoztunk és teljesen egyesültünk a Pál utcai fiúk mentalitásával. Emellett természetesen a tábortűz és a hangulatos buszozás közbeni éneklések sem maradtak el, amelyen Pál utcai dalok hangoztak el óriási lelkesedéssel és erőbedobással. Azt hiszem, joggal állíthatom, hogy életünk egyik legeseménydúsabb és emlékezetesebb tábor volt.

A próbák idén szeptemberben is folytatódnak, melyeknek gyümölcseit már láthattátok pl. az évnyitón előadott kis részletből, amely reméljük elnyerte tetszéseteket. **Az előadásokra majd nov. 23-24-én (babitsos előadások) és dec. 1-2-án (önkormányzati előadások) kerül sor, amelyről és a jegyekről pontos információk majd a honlapon és egyéb felületeken lesznek elérhetők.** Várunk mindenkit szeretettel a Víg Színház: Pál utcai fiúk című darabjának átdolgozott, saját képünkre formált, rendhagyó és egyedi verziójára.

És ezúton, a Pál utcai lányok nevében szeretnék köszönetet mondani: Balázs-Szakmári Csilla tanárnőnek, Balázs Gábor és Németh Máté tanár uraknak, valamint Hahn Gergőnek az eddigi munkát, szervezést. És végül, de nem utolsó sorban Tamás Csaba (jelenlegi babitsos tanuló) a hangosítást és a feláldozott szabadidőt. Mert nélkülük ez az egész nem jött volna létre.

Köszönjük szépen!

Sipos Ágnes Terézia 11.d

**NOVEMBER 23.
NOVEMBER 24.
DECEMBER 1.
DECEMBER 2.**

Három testvér kerítést fest. Egymás után dolgoznak, mindegyikük annyi ideig fest, amennyi idő alatt a másik kettő együtt lefestette volna a kerítés felét. Ennyi munka után pont elkészülnek a kerítés festésével. Hányszor gyorsabban készülnek el, ha egyszerre dolgoztak volna? (Megoldás a 10. oldalon.)

XXV.

A 2017-ES SZAKTÁBOR

**Az akadályverseny versikéje:
(Egy táborozó képzelt levele szüleikhez - ismeretlen XXI. századi költő)**

Velence egy tömény mámor
Elkezdődött a Szaktábor
Halom ahogy zeng a Zorba
Ugrálhatok sárba, porba
Éjszakánként néha alszom
Fetrengnek a szabadstrandon
Rúgunk bőrt és lövünk nyilat
Hazaviszünk minden díjat
Ebben nincsen semmi kamu
Puszikállak drága anyu.

A táborozók spontán válasz versikéje:

Köszönjük a verset Zigi
Akkor is, ha kicsit ciki
Nem volt nehéz megtanulni
Sem utána elszavalni
Válasz verset írtunk neked
Köszönjük a jó ötletet
2017.VIII.23. 6.a (7.a)

Ui.: A költőről lehullt a lepel. :)

A legtöbb sportverseny ezen a napon zajlott a közös tánc után. (Bár a tánc időpontjában lényegesen megnőtt a forgalom a fiú WC-ben, attól még ez is jó volt.) Ekkor érkeztek a tábor legizgalmasabb órái, azaz a Nagyvetélkedő. Itt 6 összevont csapat volt, minden csapat egy nagy- és egy kisgimnazista csoportból állt. Mi a 9.d-vel voltunk, de itt elfogyott a szerencsénk, és ezzel együtt a tudásunk is (mert mindig mi húztuk a számunkra legnehezebb kérdéseket). És ezen sajnálatos körülmények összejátszásával mi lettünk az utolsók, bár mint később kiderült a csenderösítő egyáltalán nem egy rossz találmány. A már megszerzett tudásunkkal tértünk ezután nyugovóra a kevésbé meleg szobáinkba. Negyedik napon a későbbi ébresztés ellenére is kevesebben voltak a reggeli tornán. Miután vége lett az utolsó foglalkozásnak ebéd előtt még egy kis focit beiktattunk. Étkezés után elpakoltuk a szobánkban és táncoltunk még egyet (A WC még most is elég népszerű volt). Végezetül egy helyre hordtuk a holminkat és meghallgattuk az eredményhirdetéseket és a táborzárást. Mindenki kapott ajándékot. Érdekes, hogy a lufik népszerűbbek voltak a mágneses úti játékoknál. Elindultunk az állomásra és felszálltunk a Budapest felé induló vonatra és jót üldögéltünk a lépcsőn.

Egy élményekben és fociban dús Szaktábor volt Velencén. Mindenkinek nagyon tetszett. Reméljük, hogy jövőre is legalább ugyanilyen színvonalú lesz a tábor.

Bartus Levente és Kiss Marcell 8.a

Legyenek A, B és C a testvérek. Tegyük fel van elég kérdés a következő gondolatához. Amíg A festi a részt addig B és C egy felet fest. Ugyanígy amíg B a részt addig A és C egy felet, és végül C része alatt is elkészül egy felet. Ezek szerint amíg egy egész kérdés elkészült, addig összesen 2 és fél (1 egész és 3 fél) készülne el. Együtt két és fél szer gyorsabban festenek hármian. :)

A feladvány megoldása:

XXV.

GÓLYATÁBOR - 2017

„Vajon tudja-e a veréb, hogy mit érez a gólya?”

Amikor megtudtuk, hogy felvettek a Babits Mihály Gimnáziumba és lesz a nyár végén gólyatábor, a szüleim megkérdezték, hogy akarok-e menni?! Azonnal azt feleltem, hogy igen....

Nagyon izgatott voltam! Ez valami nagyon felnöttes dolog lesz már..., több éjszakát távol leszek otthonról, a téma a Karib tenger kalózzai, csupa kaland! Jól döntöttem, mennem kell....

Csak napokkal később kezdtem el azon gondolkodni, hogy azt sem tudom, hogy az mit jelent... Hová megyek? Miért? Menyi időre? Egyáltalán miért hívják az elsősöket gólyának? Meggondolatlan voltam, nemet kellett volna mondanom...

A nyár folyamán próbáltam utána olvasni a témának, de mindenhol azt találtam, hogy ez valamiféle beavatási szertartás, ahol a nagyobbak kellemetlenebbnél kellemetlenebb feladatokkal és próbatételekkel „szívadják” a kicsiket.

Igen, talán ezt jelenti gólyának lenni... nagyon meggondolatlan voltam, nemet kellett volna mondanom! Hogy tudnám ezt megúszni?

Vészesen közeledett az indulás ideje! Azon a szombat reggelen szüleimmel kiértünk a Déli pályaudvarra, az induló vonat mellett már ott álltak a leendő ismeretlen osztálytársaim. Hát ezt jelenti akkor gólyának lenni! A vonat elmegy, távol leszek a szüleimtől, elköltözöm mint a gólya ősszel... Nem akarok gólya lenni!

A vonaton beszélgetni kezdtem néhány fiúval, melybe többször kedvesen becsatlakozott az osztályfőnökünk. A hangulatom kezdett oldódni, éreztem, hogy ebből akár valami jó is kisülhet a végén...

Amint Velencén a tábor helyszínére értünk, azonnal egy vetélkedőben vettünk részt, ahol meg kellett keresnünk a Karib tenger kalózzainak a szereplőit és meg kellett szerezni az aláírásukat. Újdonsült barátaimmal elsőkké lettünk, nagyon élveztem a kalandot és észre sem vettem, hogy eltelt az idő.

Ezt követően átvettük a szobánkat, faházakban. Jaj! Ez nagyon nem olyan, mint a szobám otthon! A szobában rajtunk kívül két házmester kapott helyet. Minden félelmem ellenére késő estig beszélgettek velünk, vicceltek, bohóckodtunk. Nem bántottak, segítettek, figyeltek ránk!

Minden délelőtt osztályfoglalkozások voltak, aminek keretében megismerkedtünk az osztálytársainkkal is. Délutánonként csoportos programokon, sportversenyeken, izgalmas vetélkedőkön, játékos Casinóban tettük próbára a tudásunkat és a szerencsénket.

A menza... nem volt rossz, de azért nem a nagyfi főztje! Sebj, ekkor azonban ezek az apróságok már nem nagyon zavartak. A programok közben derült ki, hogy mennyi régi „babitsos” diák van közöttünk, akik azért kísérték el minket, hogy segítsék a tanárok munkáját és gondtalanná tegyék nekünk a gólyatábori napokat. Nemhogy nem „szívattak” minket, de barátkoztak velünk, engedték, hogy még mi cukkoljuk őket. „Debeltünk” a csapatvezetőnek, pedig tudtuk, hogy nem szereti

A kedvenc programom a második napon az esti túra volt, amikor a segítők az erdőben fák mögül ijesztegettek minket, félelmetes megpróbáltatásokon kellett részt vennünk, és ezekkel a feladatokkal pontokat gyűjtöttünk a csapatunknak. Hogy még ijesztőbb legyen, közben készülődött a vihar a tó felett és hamarosan villámlott is. A gólyatábor utolsó estéjén gitárszóra közösen énekeltünk a tábortűz mellett.

Felejthetetlen volt számomra ez a négy nap, nagyon jól éreztem magamat.

A pályaudvarra visszaérve az apukám aggódva kérdezte, hogy éreztem magam és szinte nem hitte el, hogy mennyire jól... Rájöttem, hogy mit is jelent gólyának lenni... A gólya elmegy, kicsit önállósodik, és mint öregdiák vagy inkább öreggólya visszajön, hogy segítsen az új gólyáknak... hiszen tudják, hogy mit érzünk. Félünk! Pedig nincs mitől... Egyszer én is ezt fogom tenni!

Sárosi Botond 5/b.
(Képek a táborról a 14. oldalon.)

FORTISSIMO

A tavalyi tanévben kiírásra került Fortissimo-díj pályázat legjobb alkotásait szeretnénk megosztani veletek. A pályázat idén is várható, Babits-nap táján figyeljete a kommunikációs csatornákra!

***A közölt, díjnyertes írások szerzője Antal Katinka (10.a),
a grafikákat Paál Eszter (9.b) készítette.***

Az öregúr dala

Az öregúr fülében, egy kis vendéglő teraszán, a kör alakú asztalka magányában, épp mikor a frissen felszolgált kávét komótosan kavargatta, felcsendült egy dallam.

Az öregúr megrezzent, rég elfeledte már, ezt a kedvesen andalító dalocskát ifjú éveiből, s most egyre hangosabban csak ezt hallja. A lába magától megmozdul, s az ütemekre dobbant egyet. A megöregedett ember arcán mosoly suhan át, leteszi a csésze gőzölgő kávét, ami pára nyomokat hagyott vastagon keretezett szemüvegén. A dallamot dudorászva megtörölgeti a lencséket, majd óvatosan horgas orrára biggyeszi. Most már kacagott, s nem érdekelte a sok sznob, hivatali fiatalember, akik a környező asztaloknál, aktatáskáik társaságában, most megrovó pillantásokkal illették. Csak, hogy bosszantsa az angol, ifjonc pojácákat, hangosan, a maga rekedtes hangján énekelni kezdett.

A kora reggeli vendégek már nem is leplezték felháborodásukat, s csak a fiatal, kissé ügyetlen pincérnő nevetett fel hangosan. Az öregúr nótája lassan megigézte a hallgatóságot, s a pincérnő után egyre több gyermek és idős kezdte énekelni a könnyű dalocskát. A kötelességtudó emberek megrökönyödve távoztak a munkába, de az öregúr senkivel se foglalkozott. Sétabotjára támaszkodva felállt, s a dal vidám ritmusára táncolni kezdett.

S ekkor, minden unalmas londoni ember, aki a közelben volt, mindent feledve kacagni és táncolni kezdett. Az öregúr letáncolt a teraszról, mögötte a csinos pincérnő és a reggelijükből kizökkenett, kissé fals, de vidám vendégsereg. A vonat vidáman trillázva, dudorászva, néha meg-megállva haladt a tér felé. Az emberek ragyogtak kapcsolódott be a sorba. Az öregúr

a gyermeki örömtől, s egyre több járókelő kapcsolódott be a sorba. Az öregúr rendíthetetlenül táncolt előre, szája már kiszáradt a folytonos éneklésben, s ráncos, fakó arcát örömkönnyek gyöngyözték.

Az emberek vidám serege elérte a teret, s egy hatalmas kört alkotva, idegenek egymás kezét fogva, körtáncba fogtak. S ekkor, az öregúr megértette, az emberi lelkek különbségét, a mindenki ott szunnyadó gyermek álmait.

Az égre emelte tekintetét, s cserepes ajkaival ezt rebegette:

- Köszönöm! Nagyot sóhajtott, lehunyta szemét, s az emberek hangja által felerősödött széllal zuhant le a földre, s a kedves mosollyal az arcán, nem mozdult meg többet.

FORTISSIMO KLUB
SZERDÁNKÉNT
ÍRSZ, ALKOTSZ, ÉRDEKLŐDSZ?
Figyeld a hangos bemondót!
Gyere!

Elfeledett rapszódia

A függöny finoman fodrozódott a lágy huzattól. A földön törmelékek, régi emlékek hevertek összetörve, elfeledve.

A képeket, kifakult festményeket pókháló lakkozta. A bútorok kihűlve várták a házlakó súlyát. A köves kandalló üresen tátongott, halványan hallatszott a hajdani tűz ropogása. S középen, a hiányos parkettát borító szőnyegen egy művészi zongora állt rendíthetetlenül. Lábai kimunkált indák futottak végig a fekete fába faragva. Tetején poros csipketerítő várta régen vázába a friss virágot fehér ölébe, de ez a hatalmas ében test nem illett a kopár szobába.

Hirtelen felnyílt a fedele levegőhöz juttatva a sárguló billentyűket. A zongoraszék párnája megsüppedt egy láthatatlan testtől. Egy bús dallam bizonytalan ujjakra talált. A billentyűk egy ismeretlen erőtől nyomódtak le. A pedál ütemesen fel-le járt, s az áttetsző művész is belejött a régi kis rapszodiába.

Gyorsabbra váltott a ritmus, s a por kavarni kezdett a földön. A háromágú csillár ringlispílnben járta körbe útját. Az összetört díszek, dobozkák összeforrtak és a helyükre szálltak. A képek festéke élénkebbé színeződött, a pókháló nyomtalanul eltűnt, a kandalló tüze fellobbant melegséget és fényt árasztva az éledő szobában. A zongora kifényesedett, a csipketerítőn vörös rózsák virítottak vázájukban. A lámpák kigyúltak, s a karosszékekben, szófákon vidám társaság képe derengett fel.

A zongorista játszott, s egyre jobban kirajzolódtak finom vonásai. Gesztenyebarna haja hullámokban omlott alá, csipkés ruhája kihangsúlyozta karcsú testét. Zöld szemeit behunyta, úgy koncentrált. Gyönyörű lány volt. Kiragyogott a szobából, s ígézően trillázott a billentyűkön.

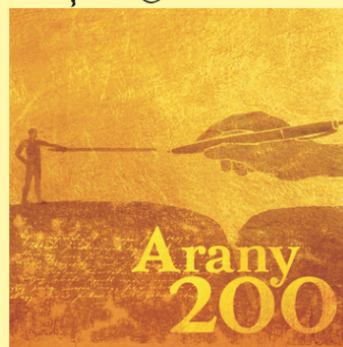
A zene lassult: az utolsó ismétlés, a kitartott záró hang, és minden elhalkult.

A tűz kialudt, a por visszakúszott a helyére, a szél fodrozta a függönyt, az emberek kifakultak a képből, s a lány búsan lehajtva szép fejét ment vissza a másvilágra.

A szoba ugyanazzá vált, mint volt: elhagyatott és sivár, csak a huzat kavarta fel a százéves port.

Versillusztrációs pályázat

**A Babits Mihály Gimnázium
Arany János születésének 200.
évfordulója alkalmából versillusztrációs
pályázatot hirdet az iskola diákjainak.
Részletek a sulis honlapján illetve a
plakátokon...
www.babits.hu**

A GÓLYATÁBOR KÉPEKBEN

XXV.

XXV.

ARANYKÖPÉSEK

rovatvezető - Lotz Patrik - 9.6

15

Matek órán: x a kánadikon

T: Nincs valakinek valami krémje, hogy ne legyen ilyen piros az orrom?

D: Sósav?

D1: Ez a dolog egy étel, a színe sárga, déli gyümölcs, a majmok is szeretik.

D2: Citrom?

D felelet közben:

A festészet műfajai a portré, csendélet...Sok van még?

T: Ne beszélgesen!

D: Én csak megkérdeztem, hogy mennyit hagyjak ki.

T: Tőlem kell megkérdezni.

D: Mennyit hagyjak ki?

T: Nem tudom.

D mocorog a széken, nem tud nyugton maradni.

T: A kolléga ott hátul szívott egy kis cocot?

...Másnap...

D: Tanárnő, ma is szívhatunk?

T: Azért minden nap nem! Ma az élvezeteket hanyagoljuk.

T: Bogárka nem vagyok beszédhibás. Nem azt mondtam, hogy meleget, hanem, hogy meleget, szóval ne röhögjön, rendben?

(A lámpa össze-vissza ki-be kapcsol teljesen rendszertelenül.)

T: Hát ezzel meg mi van?

D1: Defektet kapott.

D2: Részeg.

D (a takarítók rossz takarítószert használtak)
Tanár úr tudna beszélni a takarítókkal? Mert a padokon nem lehet aludni.

D(Az év utolsó órájának végén)
- Tanárnő tudok javítani?

(Föci dogára készülés közben)

D1 - Hollandia.

D2 - De azt nem Egyesült Királyságként fogja kérni?

T - Az érdemjegyeken kívül az osztályzatokat is figyelembe kell vennem.

T - Ez az egyik legnehezebb óra, ne mondjál ilyen gyenge vicceket

(Valakit elfogott egy nevető görcs)

T - Te rajtam nevetsz?

D - Nem tanár úr, az XY-on.

T - Jó válasz!

(Érintőnéyszögekről beszéltünk)

D - Engem ez a matek óra nem érint meg.

T - Majd az egyes, amit kapni fogsz, az megérint.

(Dolgozat kiosztás alatt)

T - XY ötös dicsérettel. ZA négyes...dicsérettel.

T - A meghalt művészek a haláluk után érnek a legtöbbet.

D - Tanár nő! A helyesírás dolgozatra a jegyet azt nyelvtanból kapjuk?

T - Nem, te fizikából.

(Elbeszélő költeményeket elemeztünk)

T - És az milyen próba volt?

D - Elméleti.

T - Az a vizsgád lesz ember.

T: Fejezd be! El se kezd!

T - Mire használjuk a szárazjeget?

D - Emberölésre.

T - Úgy van, tűzoltásra is!

T - Szerintetek van olyan anyag, ami a vízben is ég?

D - A hajó.

A GÓLYATÁBOR KÉPEI

D1 felel, nagyon koncentrálni.
T: - D2 légy szíves csukd be a füzetedet!
D1: - Nincs benne.

D - Köszönöm a véleményed, ha lesz időm kiviszem a szelektívbe.

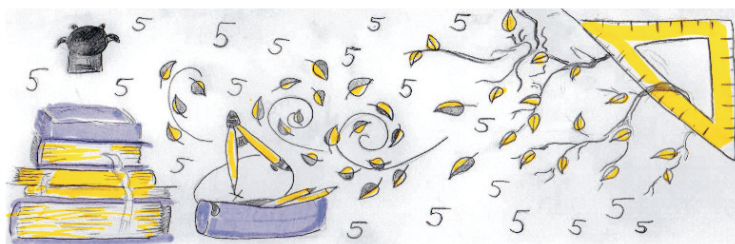
D - [Ránéz a háromszögre]
Ez egy konkáv négyszög.

T - Mit kellett mára tanulni?
[teljes csend]

T - Na, ezt meg ne halljam még egyszer, mert mérges leszek!

Továbbiak a 15. oldalon. :)

FIZIKA KLUB
PÉNTEKENTKÉNT 14.45h
131. terem
Figyeld a plakátokat! Gyere!

További képek a www.babits.hu képgalériájában. Következő számunk decemberben jelenik meg.

Babits Firkák - XXV. évfolyam 1. szám- 2017. október
A Babits Mihály Gimnázium Diákönkormányzatának lapja -
1048 Budapest Tóth Aladár utca 16-18. Tf.: 0612334290 - www.babits.hu -
Megjelenik 250 példányban - Írták és szerkesztették: Rátkai Peti, Mázsa Marci,
Papp Dorottya, Tamaska Noémi, Horváth Dóra, Madarász Eri, Kovács Luca,
Daoda Szonja, Sipos Tercsi, Lotz Patrik, Polcz Peti, Bartus Levente, Kiss
Marcell, Siegel Dani, Antal Katinka, Sárosi Botond, Imre Szilvi, Rimár Eszter,
Németh Sziszi, Maladoniczki Tibi, Hőgyi Nono...

Fotók: Kovács Péter, Czemel Katalin, Polcz Peti

Grafikák: Paál Eszter, Waltz Rebeka, Alex

Felelős szerkesztő: Marton Sándor

Köszönjük Újpest Önkormányzatának támogatását!

Nyomdai munkák: KAMARAPRINT KFT